držování k útěku podle § 217 tr. zák., nelze seznati, proč by neměla býti trestnou i snaha, zmařiti tento výkon vůbec odstraněním jeho předpokladů, t. j. odsuzujícího rozsudku. Proto jest chrániti ustanovením § 214 tr. zák. konání spravedlnosti (trestní soudnictví) proti rušivým zásahům povahy tam naznačené v kterémkoliv úseku trestního řízení, tedy zajisté i tehdy, když se trest vykonává. I rozhodnutí bývalého vídeňského zrušovacího soudu čís. 4167 úř. sb. (srovnej i rozhodnutí čís. 1114, 1579, 4163 téže sbírky) dospěl již k zásadě, že se ustanovení (prvé věty) § 214 tr. zák. vztahují i na zločince již odsouzeného, který si trest ještě neodpykal. Pro správnost tohoto názoru lze nalézti oporu i v nauce (viz Finger: Strafrecht I. 559). Podřadění souzeného skutku pod ustanovení § 214 tr. zák. nepřekáželo tedy, že stěžovatel byl už právoplatně uznán vinným zločinem, k němuž hledělo nadržování jím zjednávané, a trest za zločin ten mu uložený v době souzeného skutku odpykával.

V druhé námitce, že nadržování předpokládá různost osob nadržovatele a zločince, jemuž se nadržuje, kdežto stěžovatel spáchal sám zločin, k němuž souzená činnost hledí, si stížnost patrně neuvědomila, že souzeným skutkem není nadržování, nýbrž svádění k nadržování, že se stěžovateli nedává za vinu, že sám zatajoval, nýbrž že působil na jinou osobu, by zatajovala půtahy stěžovatelova zločinu. Uvědomila-li si však stížnost tuto podstatu souzeného skutku a danou jí různost osob nadržovatele a zločince, jemuž mělo býti nadržováno, stačí k vyvrácení námitky poukaz na rozhodnutí čís. 2312 sb. n. s., v němž po zevrubném rozboru otázky, o kterou jde, vyslovena zásada, že i pachatel hlavního činu může se dopustiti spoluviny (§ 5 tr. zák.) a nedokonaného svádění (§ 9 tr. zák.) ke zločinu nadržování zločincům podle § 214 tr. zák.

Čís. 4509.

Učitel (učitelka) obecné školy jest veřejným úředníkem po rozumu §§ 101 odst. 2, 153 tr. zák. i osobou jmenovanou v § 68 tr. zák.

Ochrany požívá i na chodbě školy, kam vyšel, by napomenul rušitele vyučování ke klidu, nebo utekl, by ušel útoku pachatelovu ve třídě.

(Rozh. ze dne 22. října 1932, Zm I 1019/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 22. října 1932, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák., zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák. a přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po právní stránce namítá stížnost, že (učitelé) učitelky nejsou veřejnými úředníky ve smyslu § 68 tr. zák., nemajíce žádné, ať přímé nebo nepřímé (přenesené) pravomoci vrchnostenské. Pokud jde o zločin těžkého uškození na těle, jest námitka pochybena již proto, že ustanovení

§ 153 k ustanovení § 68 tr. zák. vůbec nepoukazuje a, že pojem veřejného úředníka jest vymezen druhým odstavcem § 101 tr. zák. Podle tohoto ustanovení, platného i pro dosah § 153 tr. zák., nemůže býti — jak podrobně dovozuje zrušovací soud v rozhodnutí č. 4193 sb. n. s. — pochybnosti o tom, že veřejnými úředníky jsou i učitelé (učitelky) obecných škol. Zdůrazňuje-li stížnost, že výchova dětí jest podle § 139 obč. zák. právem a povinností rodičů, po případě úkolem poručníka, buďtež jí připomenuta ustanovení druhého odstavce § 120 ústavní listiny, § 1 zákona ze dne 14. května 1869, čís. 62 ř. zák. a § 1 zákona o správě školství z 9. dubna 1920, čís. 292 sb. z. a n., jimiž došla jasného výrazu zásada, že výchova dětí jest z podstatných úkolů státu, a že rodiče této své povinnosti v mnoha směrech z pravidla nemohou vyhověti jinak, než tím, že posílají děti do veřejných učilišť. Jsou-li tudíž učitelé (učitelky) obecné školy veřejnými úředníky po rozumu § 101 a tím i po rozumu § 153 tr. zák., jest je pokládati i za osoby jmenované v § 68 tr. zák. (viz i rozh. čís. 2268 sb. n. s.), to tím spíše, že i jim přísluší jakási vrchnostenská pravomoc, při nejmenším kárné právo nad školními dětmi k zachování kázně a pořádku. Proto neřídil se nalézací soud nesprávným výkladem zákona, přiznav svědkyni E-ové jako učitelce obecné školy zvýšenou — v poměru k § 411 tr. zák. — ochranu § 153 tr. zák., a z téhož důvodu E-ové i svědkyni W-ové zvýšenou — v poměru k ustanovením § 491 a § 496 tr. zák. — ochranu § 312 tr. zák.

Rozsudkem není zjištěno, že ublížení na těle bylo — jak zmateční stížnost předpokládá, svědkyni E-ové způsobeno v celku na chodbě školní budovy. Než, i kdyby tomu tak bylo, nebylo by to na závadu předpokladu, že stěžovatelka poškodila E-ovou na těle v době, kdy E-ová vykonávala své učitelské povolání. Zvláštní ochrana §§ 153, 312 tr. zák. nezaniká tím, že se veřejnému činiteli znemožňuje pokračovati v konkrétním úkonu (úředním anebo služebním), který právě vykonává, útokem, jemuž se nemůže vyhnouti jinak než přerušením konkrétního úkonu, po případě poodstoupením z místa tohoto úkonu, jsa ochoten a povinen, by ihned v úkonu tom pokračoval, jakmile útok a tím překážka přestane. Předpokládajíť ona místa trestního zákona jen, že napadená osoba koná v době útoku neb urážky své povolání (úřad, službu), nikoliv i, že vykonává právě určitý úkon (povolání, úřadu, služby) — srovnej rozhodnutí čís. 976 a 435 sb. n. s. Proto nelze shledati právní omyl ani v tom, že rozsudek přiznal svědkyni E-ové zvláštní ochranu §§ 153 a 312 tr. zák. po dobu celého útoku stěžovatelčina, který počal v místnosti, v níž E-ová vyučovala, a ve kterém stěžovatelka pokračovala na chodbě, kam E-ová utekla, by ušla útoku, a odkud by se byla E-ová po skončení útoku stěžovatelčina vrátila do učebny, by tam dále plnila své povinnosti učitelské. I urážka svědkyně W-ové stala se podle rozsudečného zjištění na chodbě školní budovy. Tam ovšem W-ová nevyučovala. Než vykonáváním úřadu nejsou jen úkony, k nimž jest veřejný činitel hlavně a přímo povolán. Úřad svůj koná takový činitel i vším, co opatřuje nebo zařizuje k zabezpečení nerušeného a účelného konání oněch úkonů. Správně pokládá tudíž rozsudek za výkon úřadu svědkyně W-ové i, že vyšla z učebny, v níž vyučovala, na chodbu a napomínala stěžovatelku ke klidu, ana byla ve vyučování rušena hlukem tropeným stěžovatelkou na chodbě.